

[Arbejdsministeren]

ger fra Arbejdstilsynet en indstilling om, at der er 3 eller 4 personer, der får hæftestraf i forbindelse med denne alvorlige overskridelse af arbejdsmiljøloven.

Jeg synes ærlig talt, at hvis der er nogen, der er polemisk, så er det hr. Taanquist, når han tillader sig med udgangspunkt i den sag, hvor han kender mit standpunkt, at hævde, at vi ikke tænker på menneskeliv. Det er for galt, hr. Taanquist.

Vi har taget stilling til det konkrete forslag, og det er noget helt andet end det, hr. Taanquist snakker om i forbindelse med menneskeliv i det hele taget. Derfor vil jeg blot her konstatere, at jeg synes, det er et meget godt flertal, der tegner sig. Vi behøver næsten ikke at have første behandling af mit forslag, når det kommer, vedrørende det tekniske indhold, hvordan offentlige myndigheder skal straffes. Vi har fået markeret, at der er et flertal for det.

Hvis jeg i dag kunne fortælle fru Elisabeth Bruun Olesen, hvordan det forslag så ud, havde det været fremsat. Det kan jeg ikke, for det viser sig, at det er kompliceret af nogle af de grunde, nogle af ordførerne har været inde på. Er det den pågældende direktoratsdirektør, der er ansvarlig? Er det hans chefer, der er ansvarlige? Er det departementschefen, der er ansvarlig? Er det ministeren, der er ansvarlig? Er det Folketinget, der er ansvarligt? Det er ikke så simpelt at skrive i to linjer, og det er grunden til, at vi har haft både den nordiske høring og nu straffelovrådhøringen med henblik på, at dette komplekse juridiske problem får en udformning, der er hensigtsmæssig, sådan at vi lever op til det, der er vores formål, nemlig at sidestille offentlige arbejdsgivere med private arbejdsgivere.

Men vi regner altså med, at vi er kommet så langt, at der ligger et lovforslag på arbejdsmiljøområdet her i salen, inden Folketinget går på juleferie.

Jeg vil godt i den forbindelse understrege over for fru Joanna Rønn, at jeg er helt enig i det synspunkt, at offentlige myndigheder bør gå foran for så vidt angår arbejdsmiljø. Det er et væsentligt synspunkt, som ikke alene har noget med strafferetten at gøre. Det har også noget at gøre med den almindelige måde at forvalte tingene på hos offentlige myndigheder.

Og så til spørgsmålet, hr. Taanquist var inde på, om at vende hovedreglen om. Der kom igen påstanden om klagesager, der kører i årevis. Jeg kender et par stykker. Er det de to eller tre klagesager, der har kørt i flere år, og hvor der bestemt ikke er tale om menneskeliv eller stor alvorlig fare? Eller hvad er det for nogle sager, hr. Taanquist mener kører i systemet, og som jeg ikke er bekendt med? Må vi ikke få en dokumentation for påstanden om, at der er klagesager, der kører i årevis, og at det er nogle, hvor der er alvorlig risiko for menneskers sundhed? Det er da klart, at de klagesager, der måtte køre længst, er sager, hvor systemet har skønnet, at her er risikoen for medarbejderne ikke så overhængende, og derfor kan vi godt prioritere nogle andre sager, hvor der er større sundhedsfare, hvor der er større risiko for menneskeliv.

Lad os nu få noget dokumentation – det var sådan noget, man passende kunne have skrevet i bemærkningerne – for, hvorfor det var nødvendigt at ændre hovedreglen. Vi har ikke fået nogen som helst dokumentation, men vi har fået gentagne påstande om, at der er masser af sager, der kører i systemet i mange år. Det kan nu ikke være ret mange, al den stund det, som fru Jette Thomsen anførte, kun er 70–80 sager, der bliver anket til Arbejdsministeriet pr. år, og vi tilstræber at have en relativt kort sagsbehandlingstid for dem, der kommer ind i ankesystemet.

Vi må altså have lidt dokumentation for påstanden, for hverken Arbejdstilsynets medarbejdere eller Arbejdsministeriets medarbejdere kan være tjent med, at hr. Taanquist gentagne gange i den offentlige debat og her i salen beskylder dem for langsommelighed.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Jeg vil gerne gøre arbejdsministeren opmærksom på, at han stadig væk taler om, hvad der efterfølgende er sket, også i den specielle sag fra Sønderborg, vi har nævnt. Der er vi enige med arbejdsministeren, og vi er egentlig også tilfredse med, at arbejdsministeren farer så hårdt ud, som han gør, også med kravet om hæftestraf, som man måske kan betvivle bliver fulgt, men det må vi så se til den tid. Men det er alt sammen efterfølgende, hr. arbejdsminister. Hvis man i øvrigt ser på sagens gang, vil man se, at den har